

De aceea înregistrează cu nerușinare și cu reportofonul ascuns fiecare conversație sperând să le poată transforma în literatură. Vlad Zamfirescu, mereu în scenă, a găsit tonul cel mai potrivit în stilul ezitant, tăgănat, cu care își încheie replicile. Este o întregă psihologie asumată în acest mod de a înțelege personajul și o artă a aburelii care îl face, deopotrivă, ostil și fermecător. Este, de asemenea, o plăcere să urmărești cum se descurcă cele patru actrițe foarte tinere, foarte diferite, foarte sexy, fiecare în manieră personală, deci, unice. Irina Velcescu (*Sam*) are o frumusețe intelectuală, aștepti s-o vezi cântând la pian valsuri de Chopin, Cristina Florea (*Tyler*) pare un mister nocturn, Andreea Vasile (*Bobby*) este fragilă dar ironică, iar Diana Cavallioti este sprinteră și insolentă în rolul *Reggie*.

Ceea ce strică buna impresie despre acest spectacol lung și agreabil este decorul absolut realist, deci absolut inutil, absolut comun: o cameră de hotel cu un pat imens, noptiere și bar. Nici nu prea e folosit... În schimb, îi împiedică pe actori să joace. Singurele actrițe care folosesc acest decor-mamut al cărui merit este că te împiedică să joci este Catrinel Dumitrescu și Diana Cavaliotti. Catrinel se bagă sub plapumă, dar nu reușește să desprindă cearșaful împachetat sub saltea, iar Diana se așază pe tăblia patului cu o sticlă de bere Leffe lângă ea. Sigur, Cristian Juncu și-a dorit, pe bună dreptate, o epopee a patului, pentru că asta este, în fond, scrierea lui Neil LaBute. Doar că era mai artistic ca patul să nu se vadă dacă nu vrei să rămâi suspendat undeva între realism și artă. Este foarte clar că decorul a fost comandat de regizor lăsând fără replică pe semnatarul scenografiei (Doru Badiu) care s-a răzbunat și el, la rândul lui, cu o paradă a modei. Rar vezi costume mai scumpe și mai fițoase decât în spectacolul dramaturgului Juncu. În rolul soției profesorului (*Lindsay*) care se culcă intens cu asistentul acestuia, Catrinel Dumitrescu are un umor atât de subtil, încât abia simți ironia mușcătoare din atitudinea ei. Aici, LaBute l-a copiat conștiincios pe Albee cu drama *Cui i-e frică de Virginia Woolf?* Este singura care l-a pedepsit cu subtilitate pe amantul scriitor. Simplu și eficient, lung din păcate, spectacolul lui Cristian Juncu are o mare șansă la public.

„Ringul de dans”

După două decenii de la *Escu* de Tudor Mușatescu, prietenul său Mircea Ștefănescu va scrie o replică intitulată *Patriotica Română*, dar în alte condiții social-politice, când era la mare modă critica „politicianismului burghezo-moșieresc”. Ambele pleacă din prima noastră comedie electorală, inevitabila *Scrisoare pierdută* de I.L. Caragiale. Sunt și reminiscențe din Alecsandri, pentru că mama soacră *Matilda Gârbu* este foarte aproape de *Chiriță*, iar *Săbiuță*, polițistul din *Iașii în carnaval* a ajuns ministru de război. Mai apar și un *Agamiță Dandanache* sub înfățișarea generalului în retragere *Filip Ionescu Muscă*, cel mai ticălos dintre toți, pentru că practică de minune ca octogenar arta șantajului, și chiar o *Zoe Trahanache*, numită *Greta Gârbu*, cu trimitere de parodie la marea actriță a vremii Greta Garbo.

Versiunea de la Pitești (Teatrul „Al. Davila”), semnată de Dan Tudor, se va numi *Ringul de dans* pentru că, se spune, oamenii comentează negativ „patriotismul” la casa de bilete. Despre ce tip de patriotism este vorba în piesa lui Mircea Ștefănescu nu poți să-ți dai seama decât mergând la spectacol. „*Patriotica Română*” este o societate pe acțiuni care „apără poporul” cumpărând arme în vederea unui război care nu există dar va fi declanșat. Pe acest fundal, viața politică bucureșteană se desfășoară cu cea mai mare precizie între afaceri și sex. Coincidențele cu actualitatea (pe care mizează regizorul știind că publicul va răspunde

cu promptitudine) par uluitoare. Mircea Ștefănescu apare ca un profet care știa foarte bine în 1955 (anul premierei la Teatrul „Nottara”) că va veni regimul lui Băsescu cu corupția lui, cu rudele care fac comerț cu arme și cu „femeia voalată” care se plimbă prin ministere, face și desface guverne, cu nepotismul în floare și apropiați ai familiei ajunși europarlamentari. Mai mult, o veche lege a democrației mondiale face ca legăturile infernale ale politicianilor cu afaceriștii să fie indestructibile pentru ca toată lumea să fie la putere și poporul mereu în opoziție.

Dacă actorii erau îmbrăcați în costume obișnuite, totul ar fi arătat cum nu se poate mai anost, dar regizorul a cerut costume de parodie pe care Mihaela Dinu Pițigoi le-a realizat în deplină libertate, instalându-se undeva între teatru și circ. Célébrul frac interbelic este elementul pe care îl supune unor amuzante distorsiuni pe o scară cromatică variată ce transformă personajele, fie masculine, fie feminine într-un fel de marionete comice viu colorate. Sunt și abuzuri mai ales în interpretarea nu mai puțin a cunoscutului joben care devine cap de corb sau, în orice caz de pasăre de pradă, în cazul personajelor implicate în afacerile cu armament, ceea ce este pe cât de explicativ, pe atât de inutil, deși au și acestea contribuția lor în marcarea unui teritoriu al satirei suprarealiste.

Păcat că partea întâi este expozitivă, că demarează greu, că secretara *Leni Velescu* aflată în centrul acțiunii nu are *sex-appeal* în interpretarea Iuliei Șerban datorită insolentei necultivate a atitudinii și a vocii fără vibrație. Dan Tudor a oferit tuturor actorilor câte ceva ca un părinte generos. Un truc, un laitmotiv, o poantă, doar Iulia Șerban a fost „dezmoștenită”. Cel mai bun exemplu pozitiv rămâne Gabriel Gheorghe care joacă într-un stil fantezist cuceritor clientelismul politic al presei în rolul lui *Fluture*, ziaristul corupt și servil. Un tandem comic bine sincronizat construiesc tinerii Adrian Duță și Dan Andrei în rolul funcționarilor *Grigoriu* și *Slăniceanu*, care apar, ca la piaza-rea, când te aștepti mai puțin. Asta despre garnitura tânără, mai puțin cunoscută. O putem adăuga și pe Daniela Marinache, *Subreta*. În ce privește „greii”, Dan Ivăneșei este conducătorul de joc în rolul președintelui Societății pe acțiuni „Patriotica Română”, *Georges Onică Vlașca*, un rol pe care îl construiește un pic prea relaxat, cu un aer de amuzament aflat în contrast cu imaginea finală malefică. O prezență apocaliptică bine servită de costumul „faustic” are Ion Roxin în rolul *Flamingo*, emisarul firmei de armament care îl împinge în guvern pe *Onică*, cel ce va intermedia importul de arme. Prompt în replică, mereu cu aplomb, Petrișor Stan interpretează rolul celui de-al doilea ginere al *Matildei Gârbu*, *Emil Iacovache Teleorman*, ministru demisionar, iar veteranul Radu Coriolan face o caricatură gigantică în rolul generalului *Filip Ionescu Muscă*. Petre Dumitrescu scoate și el tot ce poate din rolul *Ușierului*.

Partea a doua trece pe neașteptate de la stilul explicativ la unul teatral abundent, pentru că Dan Tudor pune în mișcare cvartetul comic feminin alcătuit din Doina Aida Stan (*Matilda Gârbu*), Luminița Borta (*Greta Gârbu*), Wilhelmina Câta (*Mutzi*) și Cristina Caragea (*Nutzi*). Este un dispozitiv comic inepuizabil care înalță spectacolul până în finalul cu fanfara, ca în sărbătoarea electorală din *Scrisoarea pierdută*. Interesul lui Dan Tudor pentru dramaturgia românească rămâne un admirabil secret care, firește, nu trebuie explicat.

Teatrul „Al. Davila”, Pitești – Ringul de dans (Patriotica Română) de Mircea Ștefănescu. Regia: Dan Tudor. Scenografia: Mihaela Dinu Pițigoi. Cu: Dan Ivăneșei (*Georges Onică Vlașca*), Ion Roxin (*Flamingo*), Petrișor Stan (*Emil Iacovache Teleorman*), Radu Coriolan (*Filip Ionescu Muscă*), Petre Dumitrescu (*Ușierul*), Doina Aida Stan (*Matilda Gârbu*), Luminița Borta (*Greta Gârbu*), Wilhelmina Câta (*Mutzi*), Cristina Caragea (*Nutzi*), Iulia Șerban (*Leni Velescu, secretara*), Gabriel Gheorghe (*ziaristul Fluture*), Adrian Druță (*Grigoriu*), Dan Andrei (*Slăniceanu*), Daniela Marinache (*Subreta*). Premiera: 9 ianuarie 2010.